

Naand at tolke Loven paa en human Maade. Hvis det sker, ere disse Bestemmelser ikke saa slemme, som de ellers vilde være; men jeg maa ogsaa med Hensyn til dem forbeholde mig min Stilling og muligvis søge at faa dem forandrede. Men om jeg end ikke er tilfreds med Lovforslaget, som det foreligger her, maa jeg dog erkende, at der foreligger Fremskridt paa forskellige Omraader, Fremskridt, som jeg sætter Pris paa, og jeg skal herved erklære til Trods for min Misfornøjelse med forskellige Bestemmelser, at jeg vil stemme for Lovforslaget.

Madsen-Nygaard: Min Stilling til det foreliggende Lovforslag er noget forskellig fra min Stilling til det foregaaende Forslag og til det, som først var paa Dagsordenen i Dag. Jeg kan ligesom den foregaaende ærede Taler erkende, at dette Forslag indeholder forskellige Forbedringer, som jeg ikke nu skal indlade mig paa at opremse her i Tinget. Der er navnlig § 35 om Ekstergivelse, og der er § 44 om Væge- og Jordemoderhjælp, hvorimod Sygehjælp og Hjælp til Sygepleje ikke ere nævnte. Endelig er der Bestemmelsen i § 21 om Sognepræsternes Forpligtelse til Anmeldelse for Fattigvæsenet med Hensyn til uægte Børns Fødsel, hvad jeg anser for et væsentligt Fremskridt, idet der nu gaar adskillig Uorden i Svang paa dette Omraade. Der kan være forskellige andre Forbedringer, som jeg sætter Pris paa, og dette vil have til Folge, at jeg ikke kan stemme mod et Lovforslag, som jeg erkender indeholder visse Forbedringer, dog ikke meget betydelige. Men paa den anden Side indeholder dette Lovforslag saa store Mangler, at jeg ikke kan forsvare for mig selv at stemme for det. Jeg skal minde om mine Udtalelser ved Sagens 1ste Behandling angaaende § 30 om Fattiggaardene, hvor man efter min Formening gaar den stift modsatte Vej af den, man burde gaa. Man forbyder saa omtrent de Personers Indlæggelse paa Fattiggaardene, for hvis Skyld de ere byggede, og tillader derimod, at Fattiggaardene maa belægges med gamle værdige træangende. Jeg troede ellers, at den rigtige Orden var den — og jeg vilde sætte megen Pris paa, om det kunde naas — at man skulde forbyde Kommunalbestyrelserne trindt omkring i Landet at indlægge gamle, svage Personer paa Fattiggaardene, hvorimod det syntes mig en selvfølgelig Sag, at arbejdsføre Folk, som ikke ville arbejde, og driftfældige Personer maatte henvises til Fattiggaardene. Jeg veed ellers ellers ikke, hvorfor Fattiggaardene ere byggede. Jeg troede, at det var af Hensyn til arbejdsføre

Personer, og ikke af Hensyn til svage. Et Lovforslag, som indeholder en saadan Bestemmelse som den i sidste Stykke af § 30, vil jeg ikke kunne give min Stemme. — Endvidere skal jeg henvise til mine Udtalelser fra Sagens 1ste Behandling om de strænge Straffebestemmelser i § 41 og andre Steder, hvor man endog gaaar saa vidt at give Fattigbestyrelserne Bemyndigelse til at belægge Folk med indtil 6 Maaneders Tvangsarbejde, ganske vist med Politimesterens Samtykke, ligesom der i Tvangsarbejdsanstalterne skal kunne anvendes Spændetroje. Denne Bestemmelse i Forbindelse med de foregaaende to Bestemmelser ere i mine Øjne saa store Pletter paa Lovforslaget, at jeg ikke vil kunne forsvare at stemme for det.

Men dernæst er der 3 Punkter, som jeg vil hente Dømt om. Det ene er det, at da man for 18 Aar siden for første Gang begyndte at forhandle her i Rigsdagen om det offentlige Fattigvæsen, da var det saa omtrent en temmelig enstemmig og almindelig Opfattelse, at den Vej, man burde gaa, naar man skulde reformere paa det offentlige Fattigvæsen, var den — som jeg ogsaa antydede ved Sagens 1ste Behandling — at indskrænke det offentlige Fattigvæsen og udvide den frivillige Fattigforsørgelse. Jeg maa minde om i den Henseende, at der den 11te Juni 1869 blev nedsat en Regeringskommission til at undersøge det offentlige Fattigvæsen med det Hverv at forberede en Reform paa det Omraade. Denne Kommission afgav sin Betænkning den 6te Oktober 1871, hvori den udtalte som en Hovedsætning — jeg maa maaske med den højterede Formands Tilladelse oplæse et Par Linier — at det „fremtraadte som den første og væsentligste Hovedforordning, at der ved Siden af det offentlige Fattigvæsen bør organiseres et frit Forsørgelsesvæsen, idet Kommissionen holdt sig overbevist om, at enhver Reform af Fattigvæsenet ikkun i ringe Grad vil kunne virke til at standse den stedse stigende Byrde af den offentlige Fattigunderstøttelse, naar den ikke støttes af en godt organiseret og virksomt frit Fattigforsørgelse.“ Det Udvalg, som var nedsat angaaende Lovforslaget, som omhandlede dette Emne i den Gang, var enigt i, at der afslut ved Siden af en Lov om det offentlige Fattigvæsen burde udtomme en Lov om en frivillig Fattigforsørgelse, og man stillede derfor Forslag i saa Henseende; selv den nuværende Indenrigsminister var den Gang med til som Folketingsmand at stille et Forslag i lignende Retning, et Vidnesbyrd om, at den Tankegang da var almindelig paa begge Sider. Den almindelige Betragtning, den almind-